

Antidogma - A Putyin

2012 április 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ha van valaki, aki egyáltalán nem hiányzott az amerikaiaknak a nemzetközi porondról, akkor az kétségtelenül Vlagyimir Putyin, hiszen nemcsak feltámasztotta Oroszországot a „haló poraiból”, de megóvta a Brzezinski által eltervezett feldarabolástól, természeti kincseinek idegen csoportok általi kirablásától és a NATO általi bekerítést?l egyaránt.

Noha Jelcin segítette hatalomra, radikálisan szakítani tudott el?dje Amerika-barát orientációjával, miközben megszabadult az országot saját hitbizományuknak tekint? cionista oligarcháktól is.

Putyin immáron megmentette Oroszországot, és remélhet?leg megmenti egész Európát, példát mutatva számára elszántságból és határozottságból ahhoz, hogy végre felszabadítsa magát az amerikai katonai protektorárus alól. Amikor hatalomra került, az Orosz Föderáció új elnökeként mélyen felháborította az orosz energiahordozók exportára és fogyasztói ára közötti jelent?s eltérés. Éppen ezért felülvizsgáltatta és – ha kellett, kíméletlen nyomást gyakorolva – újratárgyaltatta a Jelcin-érában megkötött kitermelési megállapodásokat. Ragaszkodott hozzá, hogy ismét állami kézbe kerüljön a nemzetgazdasági és stratégiai fontosságú orosz olaj- és gázvagyon, a szaúd-arábiai Aramco mintájára, amely tekintélyes geopolitikai befolyást biztosít a királyi családnak.

Putyin alatt, aki a politika primátusát vallja a gazdasággal szemben, a katonai szuperhatalom olajtermel? szuperhatalommá vált, amelynek az a küldetése, hogy ismét respektált, s?t rettegett er?vé tegye Oroszországot.

2003. október 2-án Mihail Hodorkovszkijt, az orosz k?olajkincs oroszlánrészét bitorló Jukosz f?nökét letartóztatják az egyik szibériai repül?téren. Néhány nappal korábban részt vett egy moszkvai üzleti találkozón Lee Raymond, az Exxon amerikai olajcápa egyik fejese társaságában, aki cége nevében hajlandónak mutatkozott 25 milliárd dollárral beszállni a Jukosz és a – Jelcin egykori „rossz szelleme”, Borisz Berezovszkij által gründolt, majd miután Putyin el?l kénytelen volt Angliába szökni, „brancsbelijének”, Roman Abramovicsnak átjátszott – Szibnyeft fúziójába. A Kreml számára ez jelentette az utolsó cseppet a pohárban. Azt a gondolatot, hogy az Exxon-Mobil és a Chevron-Texaco amerikai t?kései 40 százalékos részesedést szereznek a nemzeti energiavagyon szibériai szentélyében, egyszer?en elfogadhatatlannak tartotta Putyin. Így aztán az amerikaiak, akik azt hitték, hogy csont nélkül lenyúlhatják az orosz k?olajat, hoppon maradtak. Nem csoda, hogy ez a letartóztatás dönt? fordulatot jelentett az orosz–amerikai kapcsolatokban. Ráadásul Hodorkovszkij politikai ambíciókat dédelgetett magában, ellenzéki pártokat finanszírozott, bens?séges viszonyt ápolt a Bush-adminisztrációval, és bizonyára jelöltette volna magát a 2008. márciusi orosz elnökválasztáson is.

Oroszország sorsa másként alakult volna, ha Putyin nem fojtja el csírájában Hodorkovszkij és az USA álmait. Az orosz állam elvesztette volna ellen?rzését legf?bb bevételi forrása, a természeti kincsei kiaknázásából származó jövedelmei fölött. Különböz? legális és illegális mechanizmusok ugyanis lehet?vé tették a jelcini korszak vadprivatizációi során létrejött mamutcégeknek, hogy nagy mértékben kivonják magukat az adózás alól,

megfosztván az államot bármiféle pénzügyi man?ver lehet?ségét?l. Számos elemz? szerint ily módon maga az Orosz Föderáció m?ködése került veszélybe, és egyre több orosz vélekedett úgy, hogy országuk igazából nem is a szétesést kockáztatja, mint inkább azt, hogy végleg elveszíti utolsó sanszát is a feltámadásra.

Putyin meg tudta törni a NATO bekerítési stratégiáját is: Ukrajna és Grúzia többé nem ácsingózik az amerikaiak által felkínált csatlós státuszra, legutóbb Lukasenko Fehéroroszországa is véget vetett a Nyugattal való kacérkodásának, és már nem beszélnek a Lengyelországba tervezett amerikai rakétavédelmi pajzsról sem. Mára helyreállt Oroszország autoritása a Kaukázusban és Közép-Ázsiában, miközben az amerikaiaknak már csak egyetlen kirgizisztáni katonai bázison van maradásuk, ideig-óráig, aranyáron. Könnyen elképzelhet?, hogy mi történt volna, ha Oroszország elveszíti a csecsenföldi háborút, és ismét Sztavropolnál találja magát, a XIX. századi orosz gyarmatosítás kiindulópontján, szemben az iszlamista fergeteggel, és egyúttal megfosztva közép-ázsiai befolyásától és presztízsét?l. Ezt ugyanolyan katasztrófaként élték volna meg az oroszok, mint a nyugat-európaiak Bizánc elvesztését 1453-ban a törökök ellenében.

Putyinnak sikerült blokkolnia a CIA által menedzselt és többek között Soros György által pénzelt narancsos forradalmak metasztázisát is. Tisztában lévén az aggasztó népesedési helyzettel, mindent elkövetett a születési ráta javítása érdekében, hiszen Oroszország azt kockáztatta, hogy 2050-re alig 100 millió lakosa marad, vagyis kevesebb, mint Törökországé, kétszer nagyobb területen, mint az Egyesült Államok. Nagy Péter példáját követve Putyin részben helyreállította az orosz katonai hatalmat, ahogyan azt a „grúziai eset” határozott rendezése is bizonyítja, de azt is megértette, hogy el? kell segítenie a külföldi befektetéseket, a jelenleg még túlzottan a nyersanyag-kitermelésre alapozó gazdaság modernizálásához. Végül pedig megértette, hogy Oroszország feltámasztásához a hagyományos értékek, mindenekel?tt a patriotizmus „rehabilitálásán” keresztül vezet az út, amelyek hatékony ellenpéldát alkotnak a dekadens nyugati demokráciákkal szemben. Az oroszországi paternalista autoritarizmus ugyanis egy amerikai vagy egy nyugat-európai számára csupán az ország ázsiai dimenziójának felel meg, pedig valójában meggátolja annak szétesését.

Az „emberi-jogisták” azt szeretnék, hogy Oroszország alkalmazkodjon a nyugati világhoz, holott éppen fordítva: a nyugatiaknak is újra fel kellene fedezniük a saját hagyományos értékeiket, hogy megmentsék magukat a jelenlegi dekadenciától, amely a Római Birodalom végnapjait idézi. Az USA-nak alávetett, atlantista Európai Uniónak egy jöv?beli Párizs- Berlin-Moszkva tengely köré szervez?d? eurázsiai blokk az alternatívája. Ennek éppen Putyin lehet az egyik épít?mestere, amivel Samu bácsi nagyon is tisztában van. Ezért vicsorog rá szüntelenül.

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló